

LETNIK XXIV, JULIJ-AVGUST 2016

7-8
Mir



Odmev Medžugorja

25. junij 1987: "Dragi otroci! Danes se vam zahvaljujem in vas vse želim povabiti k božjemu miru. Želim, da vsak od vas v srcu doživi tisti mir, ki ga Bog daje. Danes vas vse želim blagosloviti. Blagoslavljam vas z božjim blagoslovom in vas prosim, dragi otroci, sledite moji poti in hodite po njej. Rada vas imam, dragi otroci, in zato vas ne vem kolikokrat že kličem ter se vam zahvaljujem za vse, kar storite po mojih namenih. Prosim vas, pomagajte mi, da vas darujem Bogu, vas rešim in vodim po poti odrešenja. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."



IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 4

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu ... 6

VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivanković – Elez ... 8

INTERVJU

Vikica Dodig ... 10

RAZMIŠLJANJE

Da je Bog – Bog ... 16

FOTOREPORTAŽA

Velesovo, 3. Marijin dan ... 18

SVETNICA USMILJENJA

Sveta Bakhita ... 20

TEMA MESECA

Nove binkošti po Mariji ... 24

MOLITEV

Molitev za Cerkev ... 28

POROMALI SMO

Vsi smo dobili duhovno podporo ... 30

35-LETNICA Marijinih prikazovanj ... 32

PRIČEVANJE

Življenje brez Boga ... 34

Poklican po službeni dolžnosti ... 36

RAZMIŠLJANJE ob sporočilih 2. v mesecu ... 37

BARAKA, ki je nahranila milijon otrok ... 40

ROMANJA ... 45

Obvestila in vabila ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Ne moremo reči, da ta številka revije, ki prihaja med vas na vrhuncu poletja, prinaša prijetno poletno branje. Prinaša pa tehtne prispevke, večinoma povezane s pomembnimi dogodki, ki so se zgodili v zadnjem času.

Zgodil se je 3. Marijin dan. Za mnoge stvari so poskrbeli domači župnik iz Velesovega Slavko Kalan, dva pevska zbora in mnogi dobri ljudje – domačini, katerim se iz srca zahvaljujemo za gostoljubje in vso pomoč. ... Bilo je romanje invalidov v Medžugorje, obhajanje 35-letnice začetka »medžugorskega fenomena«, Mladifest ... kratka, številni dogodki, ki zaznamujejo naš čas in nam dajo misliti tudi v povezavi s preteklostjo. Seveda nas nagovorijo le, če smo jim pripravljeni prisluhniti in slediti njihovem sporočilu.

Čas dopustov je lahko poseben čas za Boga. Naj tokrat izpostavimo obhajanje nedelje. Ko smo nekoč bili pri p. Jozu Zovku v Širokem brijegu, nam je v svojem nagovoru »položil na srce« prav odnos do nedelje: »Dokler Slovenci ne boste praznovali nedelje tako, kot Bog hoče, za vas ne bo dobro.«

Vsak od nas naj v osebnem premisleku ugotovi, ali njegovemu izpolnjevanju 3. Božje zapovedi (med dopustom pa tudi sicer) še kaj manjka.

Julij-avgust 2016

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. junija 2016*

*»Dragi otroci,
kot Mati Cerkve, kot vaša Mati, se smehljam, ko vas gledam, kako
prihajate k meni, kako se zbirate okoli mene, kako me iščete.
Moji prihodi med vas so dokaz tega, koliko vas nebesa ljubijo.
Kažejo vam pot k večnemu življenju, k odrešenju. Apostoli
moji, vi, ki se trudite imeti čisto srce in mojega Sina v njem, vi
ste na dobri poti. Vi, ki iščete mojega Sina, iščete dobro pot.
On je pustil mnogo znamenj svoje ljubezni. Pustil je upanje.
Lahko ga je najti, če ste pripravljeni na žrtev in pokoro, če
imate potrpljenje, usmiljenje in ljubezen do svojih bližnjih.
Mnogi moji otroci ne vidijo in ne slišijo, ker tega ne želijo.
Mojih besed in mojih del ne sprejemajo, a moj Sin preko mene
kliče vse. Njegov Duh razsvetljuje vse moje otroke v luči
nebeškega Očeta, v povezanosti z nebesi in zemljo, v medsebojni
ljubezni, ker ljubezen prikliče ljubezen in naredi, da so dela
pomembnejša od besed. Zato, apostoli moji, molite za svojo Cerkev,
ljubite jo in opravljajte dela ljubezni. Čeprav je bila tolikokrat
izdana, ranjena, je tukaj, ker prihaja od nebeškega Očeta.
Molite za svoje pastirje, da bi v njih videli veličino ljubezni
mojega Sina. Hvala vam.«*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. junija 2016*

*"Dragi otroci!
Zahvaljujte se z menoj Bogu za dar, da sem z vami.
Molite, otročiči, in živite po Božjih zapovedih, da bi
vam bilo dobro na zemlji.
Danes, na ta dan milosti, vam želim dati svoj
materinski blagoslov miru in moje ljubezni.
Posredujem za vas pri svojem Sinu in vas kličem, da
vztrajate v molitvi, da bi z vami mogla uresničiti svoje
načrte.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."*



*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. julja 2016*

*„Dragi otroci,
moja resnična živa prisotnost med vami vas mora osrečevati, ker je to
velika ljubezen mojega Sina. On me pošilja med vas, da vam z materinsko
ljubeznijo podelim varnost; da dojamete, da bolečina in radost, trpljenje in
ljubezen naredi, da vaša duša intenzivno živi, da vas ponovno povabim, da
častite Srce Jezusovo, srce vere, Evharistijo. Moj Sin, na veke živ, se iz
dneva v dan vrača med vas, k vam se vrača, čeprav vas nikoli sploh ni
zapustil. Kadar se eden od vas, mojih otrok, vrne k Njemu, moje
materinsko srce zaigra od sreče. Zato, otroci moji, vrnite se k Evharistiji, k
mojemu Sinu.*

*Pot k mojemu Sinu je težka, polna odpovedovanja, toda na koncu je vedno
svetlo. Jaz razumem vaše bolečine in trpljenje in vam z materinsko
ljubeznijo brišem solze. Zaupajte v mojega Sina, ker bo On za vas
naredil tisto, česar vi ne bi znali niti prositi. Vi, otroci moji, morate
skrbeti samo za svojo dušo, ker je ona edino, kar vam na zemlji
pripada. Njo boste prinesli umazano ali čisto pred nebeškega
Očeta. Zapomnite si, vera v ljubezen mojega Sina bo vedno
nagrajena.*

*Prosim vas, da na poseben način molite za tiste, ki jih je moj
Sin poklical, da živijo po Njem in ljubijo svojo čredo.
Hvala vam!“*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. julija 2016*

*"Dragi otroci!
Gledam vas in vidim vas izgubljene, in nimate molitve in
niti radosti v srcu.*

*Vrnite se, otročiči, k molitvi in postavite Boga na prvo
mesto, ne pa človeka.*

*Ne izgubljajte upanja, ki vam ga nosim.
Otročiči, naj vam bo ta čas vsak dan bolj iskanje Boga v
tišini vašega srca; in molite, molite, molite, dokler vam
molitev ne postane radost.*

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

Julij-avgust 2016

5



ZA BOGA IN MARIJO SMO DRAGOCENI

*Razmišljanje ob Marijinem sporočilu po vidkinji
Mariji Pavlović Lunetti*

25. junija 2016 in 25. julija 2016

Mnogi se sprašujejo: »Zakaj se Kraljica miru toliko časa prikazuje? Zakaj daje toliko sporočil?« To se v preteklosti ni dogajalo!

Marijina sporočila in svarila je treba jemati v kontekstu prikazovanj po vsem svetu. Lahko jih razumemo le, če poznamo »ozadje«, zgodovino človeškega rodu, dogodke, čase, kraje, osebe itd. V kakšnem svetu torej živimo?

V približno takem: »Bedak pravi v svojem srcu: Ni Boga. Ravnajo pokvarjeno, počenjajo krivična dejanja, ni ga, ki bi delal dobro. Bog gleda dol iz nebes na človeške sinove, da bi videl, ali je kateri razumen, kateri, ki Boga išče. Vsi so odpadli, vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga niti enega« (Ps 53, 1–4). Morda pa le ni tako črno

danes, vsaj ne povsod. Morda se dobi kdo, ki je pravičen in zvest.

Kot nekoč v stari zavezi po prerokih Bog danes opominja po Mariji. Gotovo ni svet takšen, kakršen bi moral biti. Ali smo na prelomu zgodovine? Je res to čas milosti, o katerem govori Devica Marija? In kaj bo potem?

Na 35-letnico prikazovanj v Medžugorju pravi nebeška Mati: »Zahvaljujte se z menoj Bogu za dar, da sem z vami.« To je res velik dar, ne naša zasluga ali pravica! In koliko se jih za to zahvaljuje? Bog ve. Dodaja: »Molite, otročiči, in živite po Božjih zapovedih, da bi vam bilo dobro na zemlji.« Spominja nas na molitev in zapovedi. Čudno. Verjetno mislimo živeti lepo brez Boga. Saj imamo svoje »zapovedi« in smo dovolj razumni, da si



»ustvarimo« pravičen in varen svet v blagostanju. Ali sploh še potrebujemo Boga? Morda pa nismo pravi naslov za nebeška svarila?! Morda pa nismo več Božji otroci, ki bi morali poslušati svojega Očeta in ubogati nebeško Mater. Skoraj bi si želeli, da nas Bog pusti pri miru, saj smo že »odrasli« in vemo, kaj je prav.

In kako naj uresničimo »njene načrte«? Saj niti ne vemo, kakšni so. Vseeno pa Ona neprestano posreduje za nas pri svojem Sinu. »Kako naj mati pozabi svojega otroka?« sprašuje Sv. pismo. Kaj bi Marija brez svojih otrok?

V sporočilu 25. julija nas Kraljica miru spet opominja k molitvi. Ta je res ključni problem tega časa in povezana z našo šibko vero. Ker ni prave vere, je premalo ljubezni, zato je tudi naše upanje skromno. Stvari so pač povezane med seboj, zato izgubljam največje bogastvo – Boga. V ospredje postavljamo človeka, pravi Marija, Boga smo odrinili na rob življenja ali celo izrinili iz svojega srca. Živimo le za ta svet. Zakonodajo prilagajamo sebi in svojim koristim, iščemo ugodnosti in uspehe, zanemarjamo male in uboge – in že je tu svet, kot ga poznamo. Kot da ne moremo ulti iz zadržane zanke.

Marija pravi, naj ne izgubimo upanja, da bo vendarle bolje. Ponavlja nam: »Molite, molite, molite!« Mi pa ne vemo, ne kaj moliti ne kako. V sedanjem težkem stanju krščanstva in sveta Mati vzklika: »Postavite Boga na prvo mesto!« Kako težko je to za nas, ker smo

vsi zaposleni in nimamo časa Zanj. Ni tišine, notranjega miru, ker smo stalno pod udari slik ali zvoka. To je res satanovo delo, zaposliti človeka, da se ukvarja s tem svetom, in ga odtrgati od Boga, svojega Stvarnika.

Marija nas gleda »izgubljene« celo v letu usmiljenja, ko bi morali »nositi bremena drugih«. Če smo izgubljeni mi, kako je šele z drugimi! Treba si bo vzeti čas za Boga, tišino, molitev. Vse to že vemo, a smo ukleščeni med stvari. Kako se rešiti? Marija nam o tem govori že 35 let. Res neverjetno, kako hitro pozabljamo in kako se sprenevedamo. Najraje bi nič ne vedeli. Naj gre svet naprej in bo, kar bo. Ne prepoznavamo več znamenj časov. In teh je danes precej.

Sv. Janez Bosco je 1861 imel videnje: videl je Cerkev – ladjico na razburkanem morju. Iz morja sta zrasla dva stebra, eden s podobo svete hostije, drugi s podobo Device Marije. Ladjica je šla skozi in prišla varno v pristan. Zdaj je čas evharistije in Device Marije, čas Fatime in zmage Marijinega brezmadežnega Srca.

Mati nas ne bo nikoli zapustila, prav tako ne Bog. Zanju smo preveč dragoceni.

Dinko – Dominik Bizjak



VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivanković - Elez 1/4 ON SE NI ODDALJIL OD NAS

Želim vas pozdraviti z najlepšim pozdravom: »Hvaljen Jezus in Marija.«

Kdo sem jaz, da danes stojim tukaj pred vami? Že trideset let se sprašujem vsak dan: »Bog, zakaj si izbral mene? Zakaj si mi dal ta neizmerni dar, z njim pa tudi prav tako neizmerno odgovornost tukaj, pred vami ljudmi, ki sedaj živite na zemlji, in hkrati tudi pred Njim takrat, ko bom prišla pred Njegovo obličje?« Sprejela sem vse to in Boga samo prosim, da mi da moči, da grem po poti, ki jo On želi od mene.

Lahko vam samo zagotovim, da je moja bližina Bogu enaka kot vaša in da je moja molitev enaka vaši. Pokazal nam je pot, po kateri moramo iti, in Marija je tu, da nas vodi k svojemu Sinu, jaz pa sem živa priča in vam lahko pričujem, da je On tukaj med nami.

On se ni oddaljil od nas, mi smo se oddaljili od Njega, Marija pa ima tako ljubezen do nas ... noče nas pustiti samih in nam govori: »Dragi otroci, vrnite se na pot resnice in molitve.«

1981. leta sem bila petnajstletna deklica, enaka svojim vrstnicam. Nikoli nisem slišala o tem ali vedela, da se je Marija kje prikazala ali da se sploh lahko prikaže, kaj šele da bi si mislila, da jo bom jaz nekega dne videla. En navaden sprehod mi je spremenil življenje. Skupaj z Mirjano sva tistega popoldneva šli na sprehod izven vasi in čakali druge otroke, da se nam pridružijo. Pogovarjali sva se o različnih stvareh, kot se pač ponavadi pogovarjajo otroci v teh letih. Drugih pa ni bilo ... naveličali sva se čakati, zato sva se odpravili proti domu. Še danes ne vem, zakaj sem v tem trenutku obrnila glavo.

Ko sem pogledala proti hribu, sem videla Marijo. Tedaj sem dregnila Mirjano in ji rekla: »Glej, tam gor je Marija!« Ona se ni niti ozrla, ampak mi je samo odvrnila: »Kakšne neumnosti pa govoriš?!« Utihnila sem in šli sva naprej proti hišam. Pri prvih hišah sva srečali Milko, Marijino sestro, ki je šla po ovce. Ne vem, kaj je videla na mojem obrazu, da me je samo vprašala: »Ivanka, kaj ti se je zgodilo? Kakšna pa si?« Med potjo nazaj sem jima pripovedovala, kaj sem videla. Ko smo prišle do tistega mesta, sta tudi

oni dve videli isto kot jaz. Spominjam se, molile smo, prepevale, se jokale, smejale ...

(Glasnik mira št. 5/2013.
Prevod: P. Černivec)



*Zahvaljujte se
Bogu za dar, da
sem lahko z vami,
kajti povem vam:
to je velika milost.*

*Kraljica miru,
25. julija 1992*



INTERVJU

VIKI DODIG: MISLILA SEM, DA JAZ PRIKAZOVANJ NE POTREBUJEM

Tokrat objavljamo intervju z gospo Viki Dodig, uradno lokalno vodičko za nemško govoreče romarje v Medžugorju. Po Božji previdnosti sem jo spoznala na duhovnih vajah s skupnostjo Totus tuus. Viki, temperamentna, odkritosrčna in goreča, želi čim več dobrega narediti za Marijo in Medžugorje. Tako se je porodila tudi zamisel, da jo letos povabimo na 3. Marijin dan v Velesovo, in povabilo je z veseljem sprejela.

Viki, najprej bi te prosila, da se za bralce naše revije predstaviš.

Prihajam iz Medžugorja. Nekaj časa sem s starši živela v Nemčiji, nekaj časa v Medžugorju, nekaj časa sem bila tudi ločena od staršev in živela v Medžugorju pri dedku in babici. Moja vera je bila bolj tradicionalna, kar je tipično za Hercegovino. To pomeni imeti nekaj verskega znanja, moliti rožni venec, postiti se, hoditi k sveti maši. Tako sem bila tudi vzgajana v družini. Pri nas je bilo

samoumevno, da gremo k maši. So mi pa znali povedati, da sem, ko sem bila otrok, prosila Jezusa pred križem: 'Prosim te, prosim, naj župnik čim prej ozdravi, da nam ne bo potrebno moliti drugega dela rožnega venca zanj.' Babica pa ga je vseeno molila :). Rasla sem ob rožnem vencu, to je temelj moje vere. Potem so se zgodila Marijina prikazovanja. Bila sem smrklja, stara 13–14 let. Jaz sem mislila, da tega ne potrebujem, ker sem že molila rožni



Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

venec, se postila, hodila k maši ... Šele ko sem malo odrasla, sem nekoliko spoznala pravi pomen vsega.

Ker si živela v Nemčiji, danes v Medžugorju prevajaš in vodiš nemško govoreče romarje. Kako pa je sicer nate vplivalo življenje v Nemčiji?

V Nemčiji sem čutila disciplino, pri delu in pri vzgoji, in to je vplivalo name. Prav tako cenim nekatere lastnosti, tipične za Nemce, npr. odgovornost. Drugače pa je z duhovno atmosfero, ta mi je bila nekako tuja, ker niso živeli tako kot mi ... Vseeno so nas Nemci takrat lepo sprejeli, počutila sem se kot doma. Nisem imela težav, ukvarjala

sem se s športom, tudi s turizmom, spoznala veliko ljudi, govorila zelo dobro nemško ...

Kaj pa razlika med hercegovskim živahnim temperamentom in nemško hladnostjo?

Hercegovke smo posebne ženske, ja :). Ko danes to gledam z očmi vere, vem, da je to tisto, kar me je nosilo skozi različne situacije v življenju. Še posebej pa sem bila vzgajana v tem, da je vera na prvem mestu, da ko so težave, moliš. Spominjam se obeh babic, dedka, tete, ki so mi vedno svetovali, naj molim k Mariji, k sv. Antonu ...

To me je gradilo kot osebnost. Kako povezati v eno osebo dve resničnosti, pa je še danes vprašanje, ker nisem



Foto vir: www.medjugorje.de

nitni Nemka niti v celoti Hercegovka, ampak nekaj vmes. Počutim se kot svetovni popotnik, morda zato, ker sem živela marsikje po svetu (tudi oče je bil športnik) in se od vseh učila. Sedaj pa spoznavam, da sem še najbolj Hercegovka, ne zaradi okolja, ampak zaradi Medžugorja in vsega, kar se tam dogaja.

Za marsikaterega romarja je Medžugorje nekaj, kar mu spremeni življenje. Ali si tudi ti, ki si »odraščala s prikazovanji«, doživela kakšen trenutek, ki te je posebej zaznamoval?

Bilo je nekaj takšnih trenutkov, ja. Kot rečeno, sem sprva mislila, da prikazovanj jaz ne potrebujem.

Doživela pa sem globok mir, enkrat z Vicko na Križevcu in drugič pri njej doma. Začela sem hrepeneti po tem miru, ki ga druge nisem našla. Tudi pokojni p. Slavko Barbarić me je k iskanju tega miru spodbujal ... Nato sem začela sveto mašo doživljati drugače, začela sem se zavedati prisotnosti živega Jezusa. Razumsko sem to vedela, zaradi vzgoje, ampak to doživeti, to je pa nekaj čisto drugega. Na koncu sem se odločila, da želim biti vedno v tem miru. Ker smo takrat še vedno živeli v Nemčiji, se je meni kot edina možnost pokazalo to, da se dokončno preselim – čeprav sem tam imela vse. Pokojni p. Slavko pa mi je večkrat rekel: če želiš imeti mir, začni živeti Marijina sporočila.

Ali je težko živeti Marijina sporočila?

Vsekakor. Vsako posamezno je velik izziv. Mogoče za nas v Medžugorju še bolj. Spominjam se časov, ko nismo zaklepali hiš, ko je vsak vsakemu pomagal. Spominjam se dedka, ki je iz vodnjaka ves dan vlekel vodo (in imel od tega otečene roke), samo da bi dal prvim romarjem piti. Zelo rada se spominjam teh časov, hkrati pa vidim, kako se je kraj zaradi romarjev hitro prilagodil potrebam sveta. Romarji so marsikaj prinesli ... To me preseneča in žalosti. Za nas je bilo normalno, da smo ob zvonjenju hiteli v cerkev k sveti maši. Po večernem programu



smo skupaj s p. Slavkom očistili cerkev, ker je bila polna romarjev. Potem nas je nagradil s čokolado in nas s svojo katrco pozno ponoči razvozil po domovih. Spominjam se teh malih žrtvic, ko smo se domačini žrtvovali (in tako živeli Marijina sporočila), danes pa gledam posameznike, ki ne morejo sprejeti tega, kar dobijo.

Romarji se zaradi hotelov in trgovin tu srečajo tudi z duhom materializma. Zanima me, ali je Medžugorju kljub temu uspelo ohraniti svojo dušo.

Mislim, da tu deluje Sv. Duh, ker sicer bi že vse propadlo. To, zaradi česar je Medžugorje drugačno, je, da je tu še vedno veliko verujočih. Pri nas je edino normalna zakramentalna poroka, ločitve so nenormalne, enako

to, da bi se otroci ne krstili. Normalno je, da se otroci že od malega vzgajajo v veri. Normalno je, da ima družina od tri do pet otrok, ker jih je toliko Bog dal. In vsi gredo k maši, tudi dojenček, tudi če se bo drl pri maši. Poklican je, ker je tudi njega Jezus poklical.

Hočeš reči, da starši že od samega začetka vzgajajo otroke v veri, duhovniki pa samo pomagajo pri tem?

Da, ko začnejo naši otroci hoditi v šolo, znajo zmoliti Vero in mnoge druge molitve. Spominjam se svojega sina Dominika, da je v šoli z učiteljem imel diskusijo o tem, da je Jezus to in to, ker je mama tako rekla! Že od malih nog je rasel v veri, doma smo molili, se postili, ob nedeljah šli k maši – to so temelji, na



Julij-avgust 2016

13



podlagi katerih ga je lažje voditi skozi življenje. Če pa otrok nima zgleda pri starših, potem mu je zelo težko »dati«. Tega nas tudi Marija uči v sporočilih.

Kaj bi mogoče svetovala mladim staršem v Sloveniji, ki želijo otroke vzgajati v veri (glede na okolje, v katerem živimo)?

»Bodite v svetu, a ne bodite od sveta,« to je rekel danes že sveti papež Janez Pavel II. Kdo sem jaz, da bi dajala staršem nasvet?! Vseeno pa je po mojem mnenju pomembno biti dosleden in se truditi biti vzor: da otrok pri tebi vidi, da se lahko živi pristno vero, da lahko mama in oče naredita napako, a se kesata in se po sveti spovedi ponovno odločita za Jezusa. Iz Marijinih sporočil sem se naučila, naj se pogovarjamo z Marijo. Marija je rekla, da je njej dovolj ena Zdrava Marija, želi pa, da se pogovarjamo z njo o svojih težavah, o vsem ...

Odraščala si z vidci. Se spomiš česa iz vašega otroštva še iz časov pred prikazovanji?

Bilo je veliko vsega. Najbolje od vseh sem poznala Vicko in se z njo tudi največ družila. Velikokrat sva plezali po drevesih in zlomili veliko vej. Župnik naju je zaradi tega dostikrat zagovarjal pred starši. Zaradi tega sem kasneje imela tudi težave, saj nisem mogla kar tako sprejeti, da je nekdo, ki je navihan kot Vicka, lahko izbran za takšno

nalogo. Mislila sem, da mora biti oseba sveta.

Glede na to, da si že dolgo vodička v Medžugorju: ali je kakšna razlika med romarji nekoč in danes?

Razlika je v tem, da je čedalje več turistov. Opažam, da je potreba po Bogu zelo velika, iščejo pa ga na napačen način. Potem imamo še romarje, ki se vedno znova vračajo. Verjetno je veliko razlogov, zakaj še niso odprli svojega srca. Opažam tudi, da veliko ljudi ostaja samo na površju in ne gredo v globino vere, ker ne prebirajo Marijinih sporočil in ne vedo, kaj v svojem bistvu je Medžugorje.

Kaj to pomeni, naj odpremo svoja srca, k čemur nas Marija v svojih spročilih vabi?

Po mojem mnenju ljudje ne razumejo, kakšen je v resnici Bog. Boga poznajo takega, kot jim ga svet predstavlja; če bi ga resnično poznali, se ne bi bali. Mislijo, da Bog jemlje, da samo prepoveduje, da morajo vse zapustiti, da morajo biti revni. Pozabljajo pa, da je Marija rekla, da Bog želi, da imamo nebesa že na zemlji. Ljudje tega dvojega ne morejo povezati.

Ko nas Marija vabi, naj odpremo svoja srca, to pomeni, da se popolnoma prepustimo Bogu. Marija nas uči, kdo je Jezus, opogumlja nas, naj ga spoznamo in se mu z vsem srcem prepustimo. Ko imam pred



seboj romarje, večkrat rečem: če gremo na sonce, potemnimo. Tako je tudi z Jezusom. Če se temu »soncu« izpostavimo (gremo npr. k sveti maši), če mu dovolimo, da nas pozdravi, vodi, potem postajamo drugačni.

Kako pa si postala vodička?

Sama v življenju tega nisem nikoli načrtovala. Ukvarjala sem se s športom, pripravljala sem se na študij hotelskega menedžmenta. Oče je bil športnik, mama pa se je ukvarjala z gastronomijo. Ko sem zapustila Nemčijo, ker sem iskala nekaj več, staršem to ni bilo všeč. Da bi njih pomirila, jaz pa imela čisto vest, sem končala šolo za prevajalce. Nisem pa vedela, kaj bom s tem v življenju ... V Medžugorju pa mi je pokojni p. Slavko prinesel katekizem,

zgodovino Cerkve, zgodovino Hrvatov in podobne knjige in mi rekel, naj berem in naj se to učim. Spominjam se, da sem ga nekoč spraševala, kaj bom s tem, njemu pa se je mudilo. Pred cerkvijo ga je zaustavila skupina romarjev, on pa jim je v perfektni nemščini odgovoril, naj vprašajo mene. Dobesedno me je vrgel v vodo in morala sem začeti plavati. Po tem sem imela spet globoko doživetje miru, o katerem sem že govorila, in spoznala, da je to tisto, kar želim početi.

Zdaj razumem, kako je Gospod to zame načrtoval: dogajalo se je iz dneva v dan in traje že 30 let. Danes svoje delo razumem kot zahvalo za vse, kar mi je bilo dano v mojem življenju.



Julij-avgust 2016

15



Ali bi zamenjala to delo?

Nikoli. Imela sem več priložnosti, tudi za vrnitev v Nemčijo, kjer bi materialno imela dosti več, kot imam danes. Pa nisem šla. Razlog za to je Medžugorje. Ne Medžugorje kot vas in moja družina, ampak kot fenomen. Tega, kar je v meni zaradi Medžugorja, ne bi zamenjala z ničimer.

(Se nadaljuje.)

Pogovor pripravila Petra Černivec.

Foto: Marjana P.



RAZMIŠLJANJE

DA JE BOG BOG – SKRIVNOST MEDŽUGORJA

V čem je pravzaprav posebnost Medžugorja? Kaj je tam drugače, da s tako vnemo hodimo v ta kraj, ko obenem trdimo, da je tam vse v skladu s tem, kar Cerkev uči, da tam ni nič takšnega, česar Cerkev ne bi že imela in česar v Cerkvi že ni? Trdimo, da tam častimo Marijo s pobožnostmi in molimo molitve, ki so bile v Cerkvi sprejete že prej. Torej?

Ko smo se 27. aprila vračali iz Medžugorja, sem na avtobusu glasno premišljeval – pričeval, kakšna je pravzaprav ta čudežna sprememba po romanju v Medžugorje: »Ko sem bil otrok in mladinec, pravzaprav nikoli nisem videl zgleda goreče vere ...«

Bistvo spoznanja, ki me je prešinilo, je v tem, da če Bog ne zavzema pomembnega mesta v našem življenju, nastane vsebinska razlika med predstavljeno in živeto vero. Bog, kakršnega podobo nam predstavljajo, je namreč Bog, katerega obstoj je dvomljiv, katerega dobrota je vprašljiva in vpliv na zemeljsko življenje nemogoč. To pa pravzaprav ni krščanski Bog.

Krščanski Bog je svetopisemski Bog. Svetopisemski Bog pa je Bog razodetja – torej je: 1. resnični, 2. dobri in 3. izkustveni Bog. Te tri lastnosti: resničnost, dobrota in izkustvenost Boga vsebujejo besedila vsake od svetopisemskih knjig. Če to



drži, potem mora biti tudi današnji Bog – Bog kristjanov in moj Bog, resnični, dobri in izkustveni. »Od malega mi ni nihče od sorodnikov pričeval, niti govoril o Bogu, šele kasneje, ko sem zaključeval srednjo šolo, se je to zgodilo. V javnosti nikoli ni nihče omenjal Boga, ne v osnovi šoli, ne v srednji šoli, ne na fakulteti. Šele v zadnjih letih fakultete sem se srečal s človekom, ki se je zanimal za vero. V rodni župniji nisem nikjer videl navdušenega vernika niti slišal pričevanja o takšnem Bogu.«

Ko smo na tej romarski poti domov molili štiri dele rožnega venca enega za drugim in peli, sem se proti koncu zavedel izkustva globokega miru, sreče in zadovoljstva: to je resničnega in dobrega Boga izkustvo. Ob tem sem se spomnil na »poizkus«, ki ga je napravil prerok Elija na gori Karmel (1 Kr 18).

Elijev »poizkus« povzroči delitev, pri kateri se razkrijeta resničnost Boga in izmišljenost Báala. Za podobo Báala se namreč skriva malikovanje zemeljskih dobrin, njihove vrednosti in sreče, ki jih prinašajo užitki. Ob tem pa se kaj hitro lahko zgodi, da naše srce otopi in da Boga častimo le še z ustnicami (prim. Iz 29,13; Mt 15,8). K bogoslužju pridemo le iz navade, naše srce in naš zaklad pa je v zemeljskih dobrinah ...

Marija Kraljica Miru pa nam kaže pot k izkustvu resničnega Boga. Nič ni novega, samo s pomočjo milosti, ki jo dobimo na tem svetem kraju, je to mogoče storiti. Devica Marija nam kaže klasično duhovno pot očiščenja, razsvetljenja in zedinjenja z Bogom. To je pot za izkustvo miru v srcu, ki ga moremo zatem podeliti bližnjemu in svetu.

Peter Nastran



Julij-avgust 2016

17



3. MARIJIN DAN - VELESOVO, 11. JUNIJ 2016



Marija nas je čakala ...

Zbrana molitev v času zbiranja.



Somaševanje je vodil odgovorni urednik revije
Mír – Odmev Medžugorja, dr. Primož Krečič.

Na začetku svete maše nas je prijazno
pozdravil domači župnik Slavko Kalan.



Tudi druženje Marijinih častilcev med odmorom je sestavni del srečanja.



Med mašo je prepeval župnijski pevski zbor, med popoldanskim programom pa otroški pevski zbor Sončni žarek.



Gostja iz Medžugorja s prevajalko.



Češčenje Najsvetejšega je vodil p. Ambrož Mušič.

Julij-avgust 2016

19



SVETNICA USMILJENJA



**SVETA BAKHITA
(1869–1947)**

Slovenija premore letne čase in v teh poletnih dneh nas sončni žarki prav toplo božajo, poti in misli pa nas vodijo v še toplejše kraje, na potovanja in dopuste. Tako se tudi črke povežejo v besede, da bi, sestavljene v stavke, zapisale zgodbo, ki so jo odkrile na potovanju z letalom tam daleč na jugu, na črnem kontinentu – v Afriki, kontinentu, od koder je k nam v Evropo prišel črni biser – sv. Bakhita.

Odpotujemo v leto 1869 in pred sabo vidimo plantaže in polja premožne družine, ki jo sestavljajo oče, mati in otroci, ravnokar sta na svet prijekali dve deklici, dvojčici. Nahajamo se v SZ delu Afrike, v eni od najrevnejših

držav na svetu, Sudanu. Pokrajina, ki je znana predvsem po nasilju med različnimi skupinami, nosi ime Darfur. Skozi državo teče reka Nil, pokrajino oblikujejo še ravnine in gorske verige vulkanskega izvora z višino do 3000 m. Na plantažah najdemo bombaž, proso, pšenico, ki rastejo s pomočjo namakalnih sistemov.

19. stoletje polni strah v družinah pred roparskimi pohodi in ugrabitvami ljudi za prodajo v suženjstvo. Mala črnska deklica, ki ji ne vemo pravega imena, se z mamo in s svojimi tremi brati in sestro dvojčico odpravi na ogled plantaž. Mlajša sestra in starejša pa ostaneta



doma. Ko se vrnejo, jih čaka pretresljiva novica: starejša sestra je bila ugrabljena. Velika žalost zajame družino, za sestro pa ni več nobene sledi. A za družino žal to ne ostane edina izguba. Ena od dvojčic se s svojo prijateljico odpravi na sprehod po poljih, pri tem pa jo z zvijačo, naj jima prinese neki zavoj iz gozda, ugrabita dva možakarja, ki deklico prisilita boso in lačno hoditi čez skrivne poti vse do večera in vso noč, dokler ne prispejo v njuno vas. Tam jo zapreta v majhno luknjo polno orodja, brez stolov, vrat, le z majhno odprtino, skozi katero dobi nekaj hrane. Čez več kot mesec dni se vrata odpro. Deklica zagleda svetlobo, pred njo stoji Arabec, trgovec s sužnji, ki jo odkupi in odpelje v svojo karavano. Zaradi prestanega strahu dekletce, ki je moralo imeti nekje od sedem do največ devet let, ni več vedelo niti svojega imena, zato kasneje dobi ime Bakhita, kar pomeni »srečna«.

Bakhita je tako postala »blago« v kruti trgovini s sužnji. Gospodarji so bili neusmiljeni, njen dnevnik, ki ga je narekovala v starejših letih, opisuje kruta dejanja, mučenja in pretepanja sužnjev in vsega, kar je prestala. Zamenjala je pet lastnikov. V posesti jo je imel neki turški general, ki jo je dal svoji ženi in hčeri. Do sužnjev sta bili neusmiljeni in sta se nad njimi izživljali. Tetoviranje je bilo posebej grozeč postopek, Bakhiti in drugim

sužnjem so na telesu urezali več kot 60 ran hkrati, rane so nato drgnili s soljo in jih pustili mesec dni v trpljenju, da so se počasi celile. Bakhita je bila večkrat bičana, brez razloga. Na telesu je imela več kot 144 znamenj, ki so ji ostala od mučenja.

Ko je turški general moral oditi, jo je prodal italijanskemu konzulu Callistu Legnaniju. Ta jo je vzljubil in imela je mirno življenje. Ko je po dveh letih moral odpotovati v Italijo, ga je prosila, naj jo vzame s seboj. Na potovanju je bil tudi njegov prijatelj Augusto Michielli, čigar žena Turina Michielli je bila ravno noseča in ga je ob prihodu vprašala, ali ji je pripeljal dekle, ki bo pazilo na njuno hčerkico. Tako jo je italijanski konzul podaril tej družini iz Benetk. Bakhita je živela z njimi in mala Mimmina jo je zelo vzljubila.

Gospa Turina je želela, da bi obe prejeli vsaj nekaj izobrazbe, zato ju je vpisala v katehumene v Benetkah, ki so pod upravo mater kanosijank ali Hčera Božje ljubezni (ime imajo po svoji ustanoviteljici Magdaleni Canossi). Bakhita je tu dobila zaščitnika in oporo v duhovniku Illuminatu Checchiniju. Takrat je spoznala Boga in v svojem dnevniku zapisala: »Spominjala sem se, da sem v sebi govorila, ko sem gledala sonce, luno in zvezde in lepote narave: 'Kdo le je gospodar teh lepih stvari?' In čutila sem močno željo, da bi ga



videla, spoznala, mu izkazala spoštovanje.«

9. januarja 1890 je prejela krst, birmo in prvo obhajilo. Takrat je dobila imena Jožefina, Marjeta in Fortunata. Rada je molila tudi k Mariji in dejala, da jo je Marija varovala, še predno jo je sploh poznala. Po osmih mesecih jo je gospa Turina želela odpeljati nazaj s seboj domov, a je bilo s sodnim procesom določeno, da je svobodna. Tako je lahko vstopila v noviciat pri sestrach kanosijankah. Večne zaobljube je imela leta 1927.

Karizma reda kanosijank je popolna zazrtost v Jezusa na križu in v žalostno Mater Božjo, iz katere se rojeva skrb za zapuščene in uboge, vodilo je ponižnost v ljubezni. V svojem življenju je Bakhita spodbujala misijone, nekajkrat potovala, bila kuharica v samostanu, zaradi oslabljenega zdravja kasneje vratarka. Velik del svojega življenja je preživela v samostanu v mestecu Schio (Vicenza). Tam so jo klicali

mati Moretta (kar pomeni zamorka). Ko so jo vprašali, kaj bi storila, če bi srečala svoje mučitelje, je dejala: »Pokleknila bi, da jim poljubim roke, kajti če se to ne bi zgodilo, sedaj ne bi bila kristjanka in redovnica. Ubožci, verjetno niso vedeli, da so mi storili toliko zla. Bili so gospodarji in jaz njihova sužnja. Veliko molim zanje, da bi bil Gospod, ki je bil tako dober in velikodušen do mene, tak tudi do njih, da bi ga mogli poznati in bi se tako ponovno srečali vsi skupaj tam gori v nebesih.« Zavzemala se je za odpuščanje: »Gospod me je imel rad: potrebno je imeti rad vse, potrebno je oproščati.«, »Oprostiti moramo vse, ne glede na to, kako velike so bile žalitve, ker je Gospod trpel vse za nas in je odpustil tistim, ki so ga križali.«

Bakhita je znala videti samo pozitivno stran dogodkov in ljudi. Vsem je odpuščala in dejala: »Spozabila se je ... ni se zavedala ... bilo je zaradi vzgiba njene narave ...«



Sestre so o njej dejale: »Do vseh je imela usmiljenje, trudila se je ustreči vsem, četudi za ceno težkih žrtev.« Že za časa njenega življenja so ljudje k njej prihajali po tolažbo in s prošnjo za molitev. Imela je dar preroške besede. Ko so ljudje začudeni prihajali k njej, da bi se zahvalili za prejete milosti, je vedno dejala, da ona ni storila prav ničesar, da je vse le delo usmiljenega Gospoda. Ob težavah je dejala: »Vse mine, storimo vse za Gospoda.« Za smrt je dejala: »Ko človek koga močno ljubi, si goreče želi bliže k njemu, zakaj bi se potemtakem bali umreti? Smrt nas vodi k Bogu.« Umrla je 8. februarja 1947 in njene besede so bile, da se je po smrti nihče ne bo bal, tudi otroci ne. Po pričevanjih so njene roke ostale mehke, njen obraz pa v rahlem nasmehu. 17. maja 1992 jo je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženo, 8 let kasneje pa je bila prišteta med svetnike. Že takoj po njeni smrti so

ljudje romali k njej in se ji priporočali, zapisane so razne ozdravitve in čudeži na njeno priprošnjo. Po smrti se res uresničuje tisto, kar je dejala za časa svojega življenja: »Če mi bo Gospod dopustil, bom z nebes poslala veliko milosti za odrešenje duš.«

V mestecu Schio se danes na Bakhitinem grobu pod oltarjem nahaja podoba svetnice, ki leži in v rokah drži rožni venec. V istem kraju si lahko ogledamo tudi njeno sobo, ki je kot mali muzej z njenimi stvarmi. Slovenija je s sv. Bakhito še posebej povezana preko Ivančne Gorice, kjer je sv. Jožefina Bakhita v župnijski cerkvi pri sv. Jožefu dobila posebno mesto, saj so tam shranjene njene relikvije.

V molitvi se izročimo sv. Bakhiti.

Pripravila in foto: Klavdija Jurišić
Vir: Bakhita: od sužnosti do svetosti; dnevnik sv. Jožefine Bakhite (Miha Trpin), Salve, Ljubljana 2015

MOLITEV ZA ŽRTVE TRGOVINE Z LJUDMI

O Bog, ki si vodil sveto Jožefino Bakhito
od nizkotne sužnosti do dostojanstva,
da je postala tvoja hči in Kristusova nevesta,
daj, prosimo te, da bi po njenem zgledu
mogli izkazovati stanovitno ljubezen
do Jezusa, križanega Gospoda,
in ostati neomajni v usmiljenju
ter pripravljeni takoj izraziti sočutje.
Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.
Sveta Jožefina Bakhita - prosi za nas!



TEMA MESECA

NOVE BINKOŠTI PO MARIJI

Dogodki v Medžugorju so močno povezani z duhovno zgodovino Evrope in sveta. Evropska skupnost, ki je povezala mnoge evropske države in ustvarila zavirljivo gospodarsko sodelovanje, se je v imenu svobode in slepe tolerance ali pa 'duhovnega sramu' odpovedala priznavanju krščanskih korenin in vrednot v svoji civilizaciji. Odpovedala se je viru življenja, ki jo je pripeljal do vsestranskega razvoja. Zato postaja vse bolj črnogleda in sebična, v ospredju je denar in šele potem vse drugo. Papež Janez Pavel II. je govoril o civilizaciji smrti, ki je iz dneva v dan bolj očitna. Ne samo, da tu ni otrok in družin, ampak je tudi veliko nasilja, splavov, skozi stranska vrata prihaja legaliziranje evtanazije in svobodno izbiranje spolov. Kot v času propadanja Rima in njegove civilizacije, se nam tudi sedaj bližajo ljudstva in narodi drugih civilizacij, ki so odprte življenju, družini, otrokom ... Če imamo pred očmi

tako podobo Evrope, se ne čudimo več, da Marija vabi k molitvi za svet, ker se le-ta nahaja v velikem grehu (sporočilo Jakovu 8. 10. 1984) in ker Satan v njem močno deluje (sporočilo Vicki 14. 1. 1985). Za rešitev tega nevernega sveta Marija izbira tiste, ki bodo postali Jezusov odsev in svetili ljudem, ki hodijo v temi (5. 6. 1986).

Na dan sv. Janeza Krstnika

Dogajanje v Medžugorju je tesno povezano s praznikom svetega Janeza Krstnika. Na njegov god, 24. junija 1981, so se začela prikazovanja, zbiranje množic vernikov, hkrati pa preganjanja s strani komunistične oblasti. Kljub temu se je Marijino delo v tem hercegovskem kraju nadaljevalo in ostalo živo do današnjih dni. Pomenljivo je, da se je Marija prikazala na isti dan, kot so leta 1717 razsvetljenci ustanovili prvo masonsko ložo v Londonu in ustoličili božanstvo Uma. To je potem doseglo vrh v francoski



revoluciji in v komunističnih revolucijah, ko so zavladale protičloveške in proticivilizacijske ideologije, ki so pognale v smrt milijone ljudi. Te sile se v sodobnem svetu še vedno prisotne, usmerjajo pa se zlasti proti vrednotam življenja, družine in proti človekovemu dostojanstvu.

Petintrideset let prikazovanj v Medžugorju je povezanih z marijansko fronto, ki se na nenasilen, a globok način odvija v krščanskem svetu. Očitnost Marijine bližine in njenega delovanja se širi. V Lurdu je bila ena vidkinja, v Fatimi so bili trije: dva sta umrla mlada, sestra Lucija, ki je umrla zelo stara (1907–2005), pa je bila trajni

»spomenik« dogodkov, ki so se dogajali v najbolj krvavem in burnem stoletju.

Videnje papeža Leona XIII.

Triintrideset let pred začetkom fatimskih prikazovanj je imel papež Leon XIII. videnje pogovora med Satanom in Jezusom, ki ga je zelo pretreslo. Satan je zahteval od 75 do 100 let za svoje delo. Sto let kasneje je papež Janez Pavel II. posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu srcu. Po tej posvetitvi leta 1984 so hitro sledili dogodki, ki so spremenili podobo Evrope in sveta. V Sovjetski zvezi je prišel na oblast Gorbačov in začel proces glasnosti ter perestrojke, leta 1989 je padel berlinski zid, ki je bil



Julij-avgust 2016

25



simbol komunizma in delitve Evrope. Komunizem ni padel z orožjem, ampak z močjo molitve in žrtve. Mnogi verniki so molili za mirno rešitev. Na božič leta 1991 je prenehala obstajati Sovjetska zveza, državna tvorba, ki je bila nosilka zloglasne protičloveške ideologije.

V spomin moramo priklicati še nekaj pomembnih dogodkov. Leta 1517 je prišlo do zahodnega razkola, ki je tragično zaznamoval življenje Evrope in sveta v zadnjih stoletjih. Dvesto let kasneje so nastopili masoni, ki so začeli obdobje racionalizma. Sad te ideologije, ki je razvila znanost in tehnologijo ter samozavestni napuh, da lahko človek dela, kar hoče, so bila huda idejna nasprotja in krvave revolucije. Prva je bila francoska revolucija, ki je za sabo pustila množice mrtvih, leta 1917 pa se je začela oktobrska revolucija, ki so jo sprožili masoni in je povzročila eno največjih morij na svetu. Prav istega leta je Marija po fatimskih vidcih vabila k pokori, molitvi in spreobrnjenju. Od njih je zahtevala, da sprejmejo žrtev, trpljenje in bolečine kot svoj prispevek pri odrešenju sveta. Marija je tudi spregovorila o papežu, ki bo veliko trpel, in o spreobrnjenju Rusije.

Nebeška drama

S tega vidika moremo reči, da je Medžugorje zaključno dejstvo dolgotrajne nebeške drame, ki se je

začela v Fatimi, poudarja fra Tomislav Pervan (Glasnik mira, 2016, št. 6, 6). Danes se odločilni boj bije za družino, ki je ogrožena od vseh strani. Papeži v zadnjem času odločno poudarjajo njen pomen in obsojajo kulturo smrti, diktaturo relativizma ter kulturo Vzemi in odvrzi. Na področjih biomedicine, ekologije in drugod se že kaže, da so šli predaleč in da se razvoj obrača proti človeku, naravi in družini. Morda je prav zato Marija v Medžugorju izbrala šest otrok in jih usmerila v zakonsko življenje?

Fatimska prikazanja so bila priznana leta 1930. Tistega leta so portugalski škofje posvetili svojo domovino in ljudstvo Marijinemu brezmadežnemu





srcu – in na Portugalskem ni bilo vojnih spopadov tako kot po drugih delih sveta. Ob 25-letnici fatimskih prikazovanj, leta 1942, je papež Pij XII. Marijinemu brezmadežnemu srcu posvetil ves svet; po tem dogodku je sledil tak obrat na vseh frontah, da se je vojna začela bližati koncu.

Vojna se ne odvija samo na zemlji, ampak tudi v duhovnih sferah, kjer se bije odločni boj med nadangelom Mihaelom in odpadlimi angeli, med Marijo, ki je žena iz Razodetja, ki rojeva življenje in ga varuje pred Zmajem, staro kačo.

Od velikega zahodnega razkola se je Marija prikazovala na različnih mestih in spodbujala k spreobrnjenju in evangelizaciji. Najprej je v Mehiki leta 1531 svetemu Juanu Diegu pustila nebeški pečat, piktogram. Deset let kasneje je skoraj deset milijonov domorodcev sprejelo nauk Jezusa Kristusa in se dalo krstiti. Odločilna je bila Marija in njena materinska ljubezen. Po francoski revoluciji in po prevratnem letu 1848 se je prikazala v Lurdu leta 1858. Fatimska sporočila pa so zaznamovala kar celo 20. stoletje in imajo nadaljevanje ali višek v afriškem Kibehu ter v Medžugorju.

Milijoni romarjev so obiskali te kraje in doživeli milost spreobrnjenja, nekateri tudi fizična in druga ozdravljenja.

Kaj vse je Jezus vpisal v srca vernikov po Mariji?

Lahko bi v tem videli nove binkošti, kjer je Marija v Svetem Duhu Kristusova nevesta in nas vabi na obhajanje nove evangelizacije. Pri tem se na vseh romarskih krajih uresničuje njena prošnja za molitev, zlasti še molitev rožnega venca. Ta je tudi v Medžugorju močno poudarjena. Avstrijci so z rožnim vencem podprli združitev Avstrije po drugi svetovni vojni. Moč molitve je podpirala vojake v domovinski vojni na Hrvaškem. Molitev rožnega venca bo morala krepkeje zaživeti tudi v Sloveniji, da se bo v ponesrečeni tranziciji obrnil tek v smeri obnove življenja, vrednot družine in gospodarskega razvoja. Ne smemo pozabiti, da lahko Medžugorje ter druge marijanske spodbude močno vplivajo na razvoj bodočih dogodkov v naši domovini in v Evropi, ki sta obe pred veliko odločitvijo: biti ali ne biti.

Primož Krečič



MOLITEV ZA CERKEV

*Gospod, trd je napor naše zgodovine,
povsod je polno vprašanj, ki vznemirjajo našo krhko vero:
zakaj zmaguje zlo in se predstavlja kot prava resnica,
zakaj se množice obešajo na laž, zakaj častijo malike,
zakaj trpljenje nedolžnih?*

*Utrujeni smo v tem boju, radi bi že izšli iz viharja,
ki mu ne vidimo konca ... Ugaša nam upanje,
borimo se z dvomi in notranjo razklanostjo.
Pokaži nam, Gospod, svojo velikonočno zmago
in nam z žarkom ljubezni,
ki sije iz življenja, darovanega na križu,
posveti v temine poti, po katerih tavamo.*

*O, neskončni Duh ljubezni,
obnovi Jezusovo Cerkev v rojevanju,
da bo kljub tolikim oviram in napadom zla
pripeljala v svet novo življenje
in budila vero v novih generacijah,
da bodo zaupale Njemu, novemu Mojzesu,
ki jih bo popeljal v resnično obljubljeno deželo.
Daj nam popotno hrano Božje besede
in živo vodo Tvoje milosti, da nas bo svežila na poti.
Podari nam kruh evharistije,
da bo krepila naš korak na poti v večno domovino.*

*Naj nam bo Marija, žena oblečena v sonce,
romarica v času, ki nam je podarjen,
Mati in zgled na potovanju vere.
Naj spodbuja naše pričevanje, ko bomo oznanjali
edino oznanilo, ki resnično rešuje svet.*

Primož Krečič





POROMALI SMO

VSI SMO DOBILI DUHOVNO PODPORO

Mir in dobro!

Zdi se mi, kot da sem šele zaključil lanskoletni zapis o romanju invalidov, pa je že naslednji na vrsti.

Letos smo z invalidi romali od 9. do 12. junija. Spet smo se večinoma zbrali pred halo Tivoli v Ljubljani. Dvonadstropni avtobus se je nato polnil proti Vinici, drugi, manjši pa je odpeljal proti Kopru in nato oba proti Medžugorju. Na večjem avtobusu je bil duhovni vodja pater Pashal, dober poznavalec dogodkov v Medžugorju, sicer pa mirna, nežna duša, a duhovno zelo bogat človek. Po uvodni predstavitvi in krajšem spoznavanju v medsebojnih pogovorih smo se ob molitvi sv. rožnih vencev in branju izbranih beril počasi približevali našemu cilju – Kraljici miru.

Nastanjeni smo bili v desetih različnih hotelih in penzionih. To so bili zelo lepi in udobni prostori, blizu cerkve in ostalih prireditvenih prostorov, primerni tudi za težje invalidne osebe. Lastniki teh zgradb in zaposleni so bili vsi zelo prijazni, z nasmehom, ki pove več kot

tisoč besed, pripravljeni pomagati in ustrežljivi. Lahko rečem, da se ti ljudje zavedajo, da se imajo za vse prejete milosti zahvaliti Gospe. Zato ljudem s posebnimi potrebami pravzaprav s hvaležnostjo nudijo brezplačno bivanje in nočitve, pa tudi obilne obroke.

Pred večerno sveto mašo je bila predstavitev vseh letošnjih udeležencev shoda. Kar 1750 naj bi nas bilo, vsaka skupina nekaj posebnega, od Rusov, Latvijcev, Litvanjcev do Čehov, Slovakov, Italijanov, Švicarjev, Avstrijcev, Hrvatov in še koga do nas iz Slovenije. Nas je bilo okrog 160, nekaj naših je prišlo tudi v lastni režiji. Naša posebnost: bili smo edini, ki smo imeli s seboj slepo gospo Ireno s psom vodnikom. Oba sta bila deležna kar nekaj pozornosti organizatorjev in udeležencev. Pozdravne besede je v našem imenu lepo strnil Tone Planinšek in nas predstavil.

Naslednji dan je vse teklo po programu organizatorja iz Medžugorja. Spored je bil prilagojen tako, da so tudi vsi tisti, ki



se niso mogli povzpeti na Križevce, dobili duhovno podporo. Zbrani v skupinah so molili in se veselili pri Mariji v parku ali pa na različnih delavnicah.

V soboto smo se nekateri, ki smo bili sposobni, povzpeli na Hrib prikazovanj, ostali z vozički ali palicami pa do Plavega križa, kjer so skupaj z gospodom Miom Kekičem zbrano molili.

Po kosilu smo se udeležili svete maše v Vionici, v skupnosti, ki jo vodi sestra Kornelija. Sveto mašo sta darovala gospod Mio Kekič in pater Pashal. Ob zbranem petju vseh prisotnih se je močno čutilo zadovoljstvo, da smo kot ena velika družina zbrani v edinosti v – tudi našem – Medžugorju.

V nedeljo smo se po zajtrku vsak v svojem in skupnem imenu zahvalili prijaznim gostiteljem s skromnim darilcem, s podobo Kraljice Slovencev, Marije Pomagaj z Brezij. Na zaključni sveti maši pa so mnogi mislili že na naslednje leto.

Letos nam je tudi vreme lepo služilo in bilo bolj usmiljeno z nami. Marija je poskrbela za vse.

Oba voznika prevoznništva Rant, Tone in Saško, sta nas med petjem, lepimi pričevanji, vtisi in molitvami srečno pripeljala na cilj. Oba si zaslužita vse pohvale in blagoslov za njun prispevek.

Ob koncu bi se rad zahvalil vsem za finančno podporo, za spodbudne besede, za dobro mero dobre volje in pozitivno energijo. Brez tega ni dobrega

sodelovanja in ne počutja za nikogar. Vsekakor poskušamo biti vsako leto boljši, če nam uspeva, pa presodite vi, udeleženci. Hvala za močno podporo tudi gospe Nevenki Ninkovič, ki je skrbela za "red" na primorskem avtobusu, ter vsem, ki ste se razdajali in na različne načine pomagali bolj ali manj bolnim. Hvala in Bog povrni.

Pa še to: Vem, da ste si nekateri, sicer maloštevilni, to romanje mogoče predstavljali drugače. Toda vedeti morate, da je romanje invalidov in ljudi s posebnimi potrebami namenjeno najprej njim in njihovim spremljevalcem. Vedno bo najprej poskrbljeno zanje. Ostali lahko kake pol ure počakajo na dogovorjena prosta mesta ob namestitvah. A ne bom godrnjal, ker ne bi bil zraven, če ne bi tega delal s srcem.

Zato pa upam, da mi bo naslednje leto spet dano, da se z veseljem podam na to pot in tudi sebi nekaj dam s tem, da poskušam pomagati svojim prijateljem. Hvaležnost, ki jo mnogi udeleženci lahko izrazijo le z nasmehom, poplača vloženi trud. Niso zaman neštete ure, potrebne za organizacijo vsega (tudi predstavitev romanja na radiu Ognjišče, ki sta jo pripravila Tone in Veronika v oddaji Vstani in hodi). Hvala še enkrat vsem, ki ste karkoli pridali, da je romanje tako lepo uspelo.

Kraljica miru, prosi za nas!

Jurij Rakuš

Foto vir: www.medjugorje-info.com



25. junija 2016 so v Medžugorju svečano praznovali 35. obletnico Marijinih prikazovanj, tudi letos z romarji iz mnogih držav. Razen domačih romarjev iz Hrvaške in BiH smo prišli romarji iz skoraj vse Evrope, pa še iz Gvatemale, Libanona, Koreje, Brazilije, Kitajske, Argentine, Mehike, ZDA, Šri Lanke. Somaševanje 251 duhovnikov pri večerni sveti maši na zunanjem oltarju medžugorske župnijske cerkve je vodil p. Branko Radoš, voditelj Katoliške misije v Luzernu, skupaj s p. Miljenkom Šteko, provincialom hercegovskih frančiškanov, in s p. Marinkom Šakoto, medžugorskim župnikom. V svoji pridigi je p. Branko med drugim povedal:

»Danes praznujemo 35. obletnico posebne Božje prisotnosti med nami, ki nam jo Bog daruje po svoji in naši Materi blaženi Devici Mariji – Kraljici miru. V teh dneh doživljamo neskončno Božjo ljubezen. Ko Bog spregovori, kdo bi ne slišal? Če Gospodov glas doni, kdo si lahko zatisne ušesa? Tam, kjer Bog s svojimi ustnicami ljubezni da svoj

poljub, ostane sled za vedno. Prav to se je zgodilo pred 35. leti v tej župniji.

Starozavezni psalmist poje: »Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji.« Ni ga potresa ne viharja, ki bi mogel porušiti zgradbo, ki ji Gospod da svoj temelj, zgradbo, v katero vgradi armaturo svoje ljubezni. Tukaj je bilo veliko potresov in neviht. Bilo je veliko posamičnih in tudi organiziranih nasprotovanj Božjemu delu. Bilo je veliko napadov





in preganjanj. To zelo dobro vedo vidci, duhovniki in mnogi farani te župnije. Toda Božje delo je ostalo, preživelo je svoje mladostno obdobje, doživelo polnoletnost in prišlo do svoje zrelosti s 35 leti.

Nekdo je rekel, da je to »spovednica sveta«. Dodal bi: »To je tudi prižnica sveta.« Vsak dan je tukaj že 35 let po nekaj pridig v različnih jezikih, »dobrih, pametnih, poučnih, globokih, teoloških« pridig, kot radi rečemo. Toda danes zvečer se mi to sploh ne zdi pomembno. Vse to so namreč samo človeške slabotne in mlačne besede, nevredne omembe in nepomembne v primerjavi z nenehnim in močnim sporočilom, ki nam ga Kraljica miru že 35 let prinaša iz nebes. Marija Vnebovzeta, ponižna služabnica, ki vsako Božjo besedo posluša in premišljuje v svojem srcu, govori tukaj meni in tebi. Ne govori učeno kot teolog, niti spretno kot novinar, ampak preprosto

in ljubeče – kot Mati.« (Vir: www.medjugorje.hr)

Slovenski romarji, ki smo imeli možnost obiskati Medžugorje v tistih dneh, smo doživeli veliko milostnih trenutkov. Tako je bila prvič letos procesija z Marijinim kipom. Imeli smo tudi srečo, da smo zjutraj ob 6.00 na Hribu prikazovanj naleteli na vidca Ivana in njegovo molitveno skupino. Povezani pa smo bili tudi z domovino in praznovanjem 25-letnice naše države. Slovenski škofje so namreč 24. junija slovenski narod posvetili Marijinemu brezmadežnemu srcu. Temu smo se pridružili tudi mi 25. junija pri maši za domovino. Pri tej maši so se zbrale vse slovenske skupine, ki so bile takrat v Medžugorju.

Pripravila Petra

Foto: Marija in Anže



Julij-avgust 2016

33



PRIČEVANJE

ŽIVLJENJE BREZ BOGA ...

... je življenje brez smisla. Jezus je rekel: "Jaz sem pot, resnica in življenje" (Jn 14,6). On je pot, ki ima cilj. Je resnica o nas samih. In je življenje, ki nam ga daje. V zavračanju Boga se pot izgubi v megli, ne vemo več, kdo smo, in iskra življenja v nas zamre.

Moja rana mladost je bila prežeta z iskanjem smisla življenja. Vprašanja: zakaj smo tu, od kod smo, kam gremo ... so se vedno znova ponavljala. Odgovori na ta vprašanja so bili samo v Bogu. Vendar, saj Boga ni. Ne obstaja. Tako so me učili in vzgajali. Zakaj sem potem na tem svetu? Kam grem in od kod sem torej prišel!? V sebi sem slišal glas: "Jaz sem tukaj, da ti odgovorim na ta vprašanja." A sem vztrajal: "Ti ne obstajaš." Zdaj vem, da sem se že takrat prepiral z Bogom, čeprav nisem verjel v Njegov obstoj. Tako sem najprej zavrnil Boga. Moje življenje je začelo izgubljati tla pod

nogami in iskra v mojih očeh je začela zamirati.

Iskanje smisla življenja se je nadaljevalo. Budizem, Hare Krišna, rock in težkometalna glasba ter na koncu spogledovanje s satanizmom. Z odraščanjem se je v meni začelo zbuhati hrepenenje po ljubezni in sprejetosti. Notranje sem postajal vse bolj prazen. Na zunaj pa vedno bolj spregledan, nezanimiv, čuden, kot da ne obstajam. Večja je bila praznina, bolj sem hrepenel po ljubezni, ki je bila moje edino hrepenenje.

Petindvajsetleten sem bil na koncertu treh skupin črne metalne glasbe, ki je bil prežet s češčenjem satana. Ko gledam nazaj na ta dogodek z zdajšnjo ozaveščenostjo, se šele v polnosti zavedam takratnega dogajanja. V nekem trenutku je prostor napolnila težka, gosta, črna, v resnici težko opisljiva megla. Tam sem stal pred hudičem in dejansko tudi njega iz svoje notranjosti prosil



edine stvari, po kateri sem hrepenel, ljubezni. Ob moji prošnji se je ta težka tema, ki je napolnjevala prostor, v hipu skrčila v okroglo kepo in izginila. Tako sem zavrnil še satana. Ker sem zavrnil še hudiča, so v meni zavladali popolna praznina, duhovna izgubljenost in obup.

Ostal sem samo prazna lupina in tudi hrepenenje po ljubezni je začelo počasi usihati. Moja notranjost se je znašla v nekakšni brezdimenzijski, sivi praznini, iz katere nisem več znal priti. Poti ni bilo videti. Zame mi je bilo popolnoma vseeno. Bil sem lupina brez življenja. Moja dejanja so bila polna samouničevalnosti, pomislil sem tudi na samomor ...

Na robu skrajnega obupa se je zgodil dotik Božje bližine, blagoslov, po katerem sem se podal na pot in začel spoznavati Resnico, ki je življenje. Ko sem bil 28-leten prvič v življenju na tednu duhovnosti, se je v meni zbudilo še drugo hrepenenje. To je bilo hrepenenje po zakramentih. Tako sem leta 2004 začel hoditi na

katehumenat in maja 2005, na belo nedeljo, ki je tudi nedelja Božjega usmiljenja, prejel zakramente svetega krsta, prvega svetega obhajila in birme.

Dana mi je bila milost, da sem lahko večkrat romal v Medžugorje, in tam še na poseben način spoznal Božjo bližino in ljubezen naše Matere Marije. Mir, ki ga najdem tam, celi rane iz moje mladosti. Zdaj vem, kdo sem. Vem, da sem Božji otrok. Njegova ljubezen je napolnila mojo notranjost in jaz nisem več prazna lupina.

Misel "Čudna so pota Gospodova ..." pri meni še kako drži. To, da sem lahko zaživel novo življenje, je odraz Njegove velike ljubezni. Neizmerno sem hvaležen Bogu za vse, kar mi je podaril.

Zaradi svoje osebne izkušnje prosim vse: molimo za tiste, ki še ne poznajo Božje ljubezni, ker je življenje brez Boga prazno.

A. S.



Julij-avgust 2016

35



PRIČEVANJE

POKLICAN PO SLUŽBENI DOLŽNOSTI

Kdo sem jaz? Grešnik, nevreden Gospodove milosti, prah zemlje, iz katerega sem nastal in v katerega se bom tudi povrnil. Pa vendar nam Gospod vselej znova dokazuje, da je vsemogočen, da je njegova milost neskončna.

Sem voznik. Moji načrti so bili drugačni. Odšel naj bi na Slovaško, pa je zadnji dan prišlo do sprememb. Poslan sem bil v Medžugorje, poslan v hram Device Marije, njenega Sina, našega vstalega Zveličarja Kristusa in vsemogočnega Boga. Odšel sem kot na vsako drugo vožnjo, s svojimi mislimi, skrbmi, načrti. Odšel sem zaskrbljen, zamorjen od pomanjkanja trdne vere. Bil sem oddaljen od Gospoda, čeprav je bil On vselej z menoj.

Prvi dan sem okleval, razmišljal, kaj storiti, in se odločil, da vendarle pojdem z romarji na Crnico. Bilo je lepo, vendar je bilo srce težko, trdo, togo. Nisem obžaloval, kajti Gospod je bil z menoj. Naslednji dan pa je bil ključen. Stopil sem pred Njegovo obličje in Ga prosil odpuščanja. Po kesanju sem se Mu zahvalil za milost, ki mi jo je izkazal. Nato pa

znova Crnica, opoldne, v najhujši vročini. Kamenje je bilo prežgano od sončnih žarkov, mi pa smo se pognali v hrib. Pri Mariji sem se rešil vseh bremen.

Padel sem na kolena pred preblazeno Devico in se zjokal. Jokal sem tako od žalosti kot od sreče. Kajti Gospod mi je odprl oči. Jokal sem zaradi svojih grehov, zaradi svoje slepote, ki mi je oteževala življenje. Jokal sem, ker sem se zavedal, da me je Gospod poklical k spreobrnjenju, da bi me usmeril po pravi poti življenja. Kakšen srečnež!

Mnogokrat smo zaradi svojih grehov togi in gluhi za Gospodove klice, pa vendar nas kliče vsak dan. Kliče, da bi Mu sledili, kajti Gospod je dober in milostljiv. V veri nam daje moč, da se upremo skušnjavi in Mu zaupamo. Skrivnostna so pota Gospodova, da, zares so. Mene je pripeljal do spreobrnjenja in mi vlil novega upanja. Vrnil sem se kot nov človek, z vero in zaupanjem v Njegovo voljo. Zaupajmo Gospodu in ne bo nas pustil ravnodušnih.

Matej Keber



RAZMIŠLJANJE

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. junij 2016

Pustil je upanje.

Spoznala sem dve dekleti od osmih mladih iz Slovenije, ki so se odpravili na Madagaskar, kjer vodijo oratorije in pomagajo v misijonih. Za marsikoga nevarna misija, v katero se ne bi podal, skoraj norost. Preden so odšli na pot, so imeli javno predstavitev tudi na radiu. Voditelj jih je vprašal, ali mislijo, da bodo spremenili svet. Odgovorili so, da včasih že nasmeh ali objem lahko spremeni nekomu življenje. In tako se spreminja svet – z drobnimi deli dobrote. Vsak naj doda svojo kapljico vode na požar, je temu dodala babica enega od deklet v pogovoru, ki sva ga imeli po maši pred cerkvijo. Vedela sem, kaj misli, saj sva obe poslušali, na različnih koncih sicer, zgodbo o

beli golobici, ki je v kljunu prinašala vodo na ognjene zublje, da bi pogasila požar – dokler ni omahnila. Njeno početje je bilo smiselno, saj je imela upanje, ki ga je s svojimi dejanji dajala tudi drugim. Naše največje upanje je v Jezusu. Dajajmo s to resnico upanje drugim, s tem se spreminja svet.

Mnogi moji otroci ne vidijo in ne slišijo, ker tega ne želijo.

Nedavno tega me je moja hči vprašala, ali je mogoče, da bi duša iz pekla prišla v nebesa. Rekla sem ji, da je Bog tako usmiljen, da bi jo sprejel, če bi se tako odločila. A na žalost se duša, ki je v peklu, noče odločiti za Boga, ker ga sovraži. Čas za spreobrnjenje je na Zemlji. Zato smo poklicani moliti za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni in se

Julij-avgust 2016

37



odvračajo od Boga.

Vsak ima v svojem življenju ljudi, ki nočejo slišati za Boga. Marija nam zanje priporoča post, molitev, sveto evharistijo in branje Svetega pisma. To so orodja, ki delajo čudeže. V svojem življenju sem doživela več nenadnih razsvetljenj ljudi, ki so pred tem govorili in delali povsem drugače. Pred leti me je nekdo vprašal, če sem pri zdravi pameti, ker sem govorila o Bogu; pred kratkim pa je isti človek javno izrazil, da je za Evropo edina rešitev, da se vrne k Bogu in h katoliški veri. Bila sem neizmerno vesela in sem se tiho zahvalila Mariji. Kajti zanj sem molila, darovala svete maše. Marija, hvala!

Medžugorje, 2. julij 2016

Vi, otroci moji, morate skrbeti samo za svojo dušo, ker je ona edino, kar vam na zemlji pripada.

Prvič je Marija tako izrecno rekla, da je naša duša edino, kar nam resnično pripada. Duša je neumrljiva, telo je začasno. A je pomembno, kajti brez telesa naša duša na zemlji nima kje bivati in se pripravljati na večnost. Zelo dobro se to povezuje z evangelijem o Jezusovem obisku pri sestrah Mariji in Marti. V njem nam Jezus da vedeti, da moramo pri svojem delovanju združevati

dejavnost obeh, Marte in Marije.

Kako to storiti? Preprosto. Vsako jutro pričnimo dan z molitvijo in posvetitvijo Najvišjemu. Če imamo družino, to storimo še s kom iz družine ali pa svoje drage v srcu pridružimo. Vsako delo in trpljenje naj bo posvečeno Njemu. S preprosto molitvijo prosimo za pomoč Marijo, naj nam pomaga in nas vodi, na pomoč pokličimo angele varuhe in tiste nebeščane, ki so nam blizu in se po njih zgledujemo ... Tako bomo ustvarili občestvo, v katerem bo naša duša veliko varnejša pred napadi sovražnika. Kot pravi sv. Bonaventura, bo naša prošnja ob našem izročanju Božjemu usmiljenju vedno uslišana, če bo temeljila na treh stebrih: na goreči želji, ki jo v nas obuja Sveti Duh, na neomajnem upanju, s katerim nas je navdal Kristus, ter na prizadevnem iskanju pomoči pri svetnikih in pravičnih. Sam Jezus je rekel: »Iščite najprej Božje kraljestvo, vse drugo vam bo navrženo!« (Lk 12, 33)

Ko to storimo, pojdimo veselo po svojih drugih opravkih.

Prosim vas, da na poseben način molite za tiste, ki jih je moj Sin poklical, da žive po Njem in ljubijo svojo čredo.

Marija pravi, da naj za duhovnike molimo na poseben način. Ko razmišljam, kaj je s tem mislila, mi



prideta na misel dve posebni molitvi: molitev svete Terezije Deteta Jezusa, ki smo jo že objavili v reviji Mir, ter molitev sv. Favstine Kowalske, ki sem jo zasledila v Družini.

Nadalje menim, da bi molitev mogli združevati s posebno žrtvijo za svetost duhovnikov, ki jo lahko darujemo. Poseben način molitve je tudi razmišljanje o tem, kaj vse nam duhovniki pomenijo, kaj delajo za nas, ko vsak dan prikličejo živega Jezusa med nas, ko nas spremljajo v vseh pomembnih trenutkih našega življenja, pomagajo pri vzgoji naših otrok, vnukov, prenašajo versko znanje na nas in na naše drage, svoje življenje darujejo za nas ...

Duhovnike, ki so poklicani, da ljubijo svojo čredo torej podpirajmo s svojo naklonjenostjo, spoštljivo besedo in konkretno pomočjo. Ne obrekujmo jih, ne omalovažujmo njihovega dela. Le kdo bi nam delil svete zakramente, če njih ne bi bilo?

Molitev za Cerkev in duhovnike

Moj Jezus prosim Te za vso Cerkev.

Podeli ji ljubezen

in razsvetljenje svojega Duha,
podeli moč besedam duhovnikov,
da bodo omehčali okamenela srca
in se bodo ljudje vrnili k Tebi,

Gospod.

Daj nam svetih duhovnikov, Gospod;

Ti sam jih ohrani v svetosti.

Božji in najvišji duhovnik,
naj jih povsod spremlja
moč Tvojega usmiljenja
in naj jih varuje pred zasedami
in zankami hudiča,
ki jih nenehno nastavlja duhovnikom.
Gospod, naj moč Tvojega usmiljenja
zdrobi in izniči vse,
kar bi moglo zatemniti
svetost duhovnika – ker Ti zmoreš
vse.

Jezus, moj preljubi Ženin,
prosim Te za zmago Cerkve,
za blagoslov za svetega očeta,
za vse duhovnike;
prosim Te za milost
spreobrnjenja trdovratnih grešnikov,
prosim Te za poseben blagoslov
in razsvetljenje duhovnikov,
pri katerih se bom v življenju
spovedovala.

Marta Ciraj

Foto vir: medjugorjebr.files.wordpress.com



BARAKA, KI JE NAHRANILA MILIJON OTROK KONFERENCA »MARIJINI OBROKOV« NA ŠKOTSKEM

Od 13. do 15. junija 2016 je bila v škotskem mestu Glasgow mednarodna konferenca humanitarnega združenja Marijini obroki. Tega je ustanovil Škot Magnus MacFarlane-Barrow. Sodelovali smo predstavniki držav, vključenih v to združenje. Konference sem se udeležila v imenu Društva Mir Slovenija, ki že več kot leto dni sodeluje z ustanovo.

Začetki Marijinih obrokov segajo daleč nazaj. Leta 1983 je družina MacFarlane-Barrow, potem ko so prebrali članek v časopisu, obiskala romarski kraj Medžugorje v takratni Jugoslaviji. Najprej so tja odšli otroci Magnus, Fergus in Ruth. Potovanje v ta kraj je bilo takrat težko, tako da so z ambasade klicali starše, naj ne

puščajo otrok na tako nevarno pot. Otroci, takrat najstniki, so kljub temu odšli. Zdaj znajo povedati, da jim je ta pot spremenila življenje in da so spoznali, kaj je v življenju v resnici pomembno. Ko so se vrnili domov, so starši videli spremembo na svojih otrocih in čez nekaj mesecev poromali tudi sami. Po vrnitvi na Škotsko so svoj hotel spremenili v družinsko hišo molitve, kar se ni spremenilo do danes.

Leta 1992, ko je v Bosni in Hercegovini divjala vojna, sta brata Magnus in Fergus po televiziji spremljala dogajanje in se čutila poklicana, da pomagata. Napisala sta oglas, da zbirata pomoč za begunce v BiH. Starši so jima pomagali z obveščanjem. Pomoč in donacije so





začele prihajati, Magnus pa je prosil očeta, da mu posodi vrtno lopo, kamor bodo zlagali prispelo blago. Brata sta vzela teden dni dopusta, kupila starega land roverja in v konvoju iz Londona odpotovala v BiH. Magnus je mislil, da bo to njegova edina pot s tem namenom. Po vrnitvi na Škotsko pa je ugotovil, da pomoč še vedno prihaja. Po nekajdnevnem premisleku je pustil službo v ribogojnici in si rekel, da bo pomagal, dokler bo pomoč prihajala. Potem se je poročil z Julie, mlado medicinsko sestro, ki je z istim konvojem potovala v BiH, ker je nekaj mesecev pred tem sanjala, da mora pustiti službo medicinske sestre in pomagati v vojni v BiH. Danes imata 7 otrok.

Pomoč in donacije iz celotne Velike Britanije pa niso nehale prihajati.

Tako se Magnus ni več vrnil v svojo staro službo. Po končani vojni v BiH je ustanovil sirotišnico v Romuniji in zavetišče za mlade bolnike z aidsom. Pomagal je še naprej tistim, ki so bili pomoči najbolj potrebni.

Leta 2002 je v Malaviju morila huda lakota. Magnus se je odpravil tja in začeli so z manjšim projektom ter nahranili 200 najrevnejših otrok. Srečal je družino s šestimi otroki. Mama je umirala za aidsom, leto pred tem pa je umrl tudi oče. Njihova zgodba se je dotaknila Magnusovega srca. Po vrnitvi na Škotsko se je porodila zamisel Marijinih obrokov. Njihova osnovna zamisel je preprosta: naj ima vsak otrok na svetu dovolj hrane in naj hkrati hodi v šolo. Ko je to idejo prenesel najožjim sodelavcem, so se rodili Marijini obroki. Glavni namen je, da se v



najrevnejših predelih sveta, kjer otroci umirajo od lakote in se zaradi lakote tudi ne šolajo, v šolah ustanovijo kuhinje. Hrana se dobavi od lokalnih kmetov, aktivirajo pa se starši in drugi prostovoljci, da pridejo pripraviti hrano otrokom v šolo. Tako so otroci siti in – kar je enako pomembno – otroci se všolajo in s tem lahko začnejo boljšo prihodnost. Ker je spodbujena celotna skupnost, se čutijo vsi vključeni in odgovorni, s tem pa se znižajo tudi stroški celotnega procesa.

Zgodba Marijinih obrokov je zapisana v filmu *Child 31* (v prevodu 31. otrok), ki si ga lahko ogledate na YouTubeu. Isti režiser (Charles Kinanne) je posnel tudi dokumentarni film *Generation Hope* (o mladih, ki so zrasli in se izšolali s pomočjo Marijinih obrokov in že stopajo v življenje z novim upanjem), ki je bil letos na filmskem festivalu v Cannesu predvajan med kratkometražnimi filmi. Preveden bo tudi v slovenščino ter predvajan v kinematografih.

Magnus je napisal tudi knjigo *Baraka*, ki je nahranila milijon otrok. Knjiga je med najbolje prodajanimi knjigami v Veliki Britaniji, v kratkem jo dobimo tudi mi. Magnus je bil razglašen za heroja CNN. Revija *Time* ga je razglasila za enega izmed 100 najvplivnejših ljudi. Še več o vsem tem je na

<https://www.marysmeals.org.uk>, ki bo predvidoma v tem letu prevedena tudi v slovenščino.

Marijini obroki danes hranijo in šolajo 1.101.206 otrok v 16 najrevnejših državah po svetu. Najbolj pretresljivo je dejstvo, da lahko v teh državah s samo 15,00 EUR hranijo enega otroka vse šolsko leto. Magnusove besede, da na tem svetu noben otrok ne bi smel biti lačen in brez možnosti šolanja, so resničen izziv. Ideja je preprosta: deliti, česar imamo več, kot potrebujemo za svoje življenje.

Slovenija se je združenju priključila lansko leto in v tem času zbrala 4.620,00 EUR, ki smo jih nakazali na Škotsko. Delujemo preko Društva Mir Slovenija. Resnično se držimo strategije Marijinih obrokov, da gre od 1,0 EUR donacije 93 centov direktno za pomoč, 7 centov pa ostane za nastale stroške. Tako ideja ostaja enostavna, učinkovita, konkretna in pregledna.

Na konferenci smo pregledali delo preteklega leta, si izmenjali izkušnje, strategijo za naprej izdelali z metodo svetovne kavarne, slišali izkušnje iz držav, kjer Marijini obroki delujejo itd.

Zelo so se me dotaknile zgodbe iz resničnega življenja, zlasti zgodba iz Liberije. V času, ko je v tej državi morila ebola, so vse dobrodelne organizacije odšle (Rdeči križ, Unicef



...), ostali so samo Marijini obroki – in zato so tudi deležni tako visokega spoštovanja med ljudmi.

Globok vtis je name naredil tudi obisk v CragLodge. Lovski hotel, spremenjen v družinsko hišo molitve, je odprt mladim, ki se odločajo, kam naprej v življenje, pa tudi ostalim, ki si želijo miru, molitve, poglobitve vere in tišine. Najprej sem v vrtu opazila velik Marijin kip iz Medžugorja. Ko smo prišli v hišo, kjer vlada toplo, družinsko ozračje, nas je pozdravil in objel Magnusov oče Calem. V hiši je tudi velika kapela, kjer obhajajo sveto mašo in molijo. Je zelo preprosta, a izredno lepa. Hišo vodi Ruth, Magnusova sestra, vendar so tudi starši Calem in Mary Anne zelo aktivni. V celotni družini vlada močna povezanost in globoko molitveno ozračje.

Na drugi strani stoji vrtna baraka, v kateri se je začela zgodba Marijinih obrokov. Še vedno je taka, kot je bila

nekoč. Magnus ima tukaj še vedno svojo pisarno, zraven nje pa je majhen prizidek, v katerem je sedež Marijinih obrokov. Ko nas je oče Calem opazil na vrtu, nam je želel vse pokazati. Peljal nas je po poti mimo dveh preprostih hiš, Magnusove in Ruthine, v katerih živita s svojima velikima družinama, nato pa skozi gozd do vznožja škotskega Križevca. Pot nanj se vije med ovčami, ki se tukaj pasejo. Zelo je podobna poti na Križevac v Medžugorju, le da je nekoliko bolj zelena in manj kamnita. Na vrhu je postavljena celica, v kateri lahko ostaneš v molitvi, si prižgeš ogenj in uživaš tišino škotskih hribov. Narava je izredno lepa, a zelo preprosta, kot je preprosta ideja Marijinih obrokov. Čas na Škotskem je bil skrbno porabljen, potovanje pa je bilo nepozabna izkušnja, ki bo tudi meni za vedno spremenila življenje. Vseh se nas je vedno znova globoko



dotaknila Magnusova karizma in njegova preprostost ter prepričanje, da je mogoče spremeniti svet na bolje, vendar da je naše delo, delo Marijinih obrokov, šele na začetku, saj je kar 59 milijonov otrok potrebnih naše pomoči.

Če se čutite kakorkoli nagovorjene, vas vabim, da se odzovete. Ne bo vam žal. To je izkušnja, ki spreminja življenje vseh, ki so v proces vključeni. Dobrodošle so roke, možgani, zlasti pa srce, ki je odprto za lačnega otroka. Kar boste

prispevali, naj bo iz srca in iz zavesti, da lahko pravičnejšo družbo gradimo samo skupaj.

Za dodatne informacije se lahko obrnete na Marto Ciraj (marta.ciraj@gmail.com) ali na Andrejo Pezdevšek apezdevsek@gmail.com ali Andreja.Pezdevsek@Marysmeals.org in 041/274-021.

Andreja Pezdevšek

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

V letošnjem juliju smo nakazali skupaj 4.750 €, v tem letu tako že 9.450 € (to je dovolj za prehrano 630 otrok v enem šolskem letu). Veseli smo vsakega daru. Posebej nas veseli, da se za darovanje odločajo posamezniki, pa tudi župnije in družine po pogovoru in skupni odločitvi vseh družinskih članov, da hočejo deliti s tistimi, ki nimajo ... Tako sta starša neke družine, ki sta se za darovanje odločila po posvetu s svojimi otroki, ob svojem daru zapisala: "Srčno si želiva oba, da bi ta najin dar vsaj malo pripomogel k dostojnemu življenju pomoči potrebnim."



Marta Ciraj

Račun za vaše prispevke za Marijine obroke:
DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000
Ljubljana
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR



ROMANJA

Od 13. do 16. avgusta 2016, za praznik Marijinega vnebovzetja. Odhod iz Ljubljane 13. avgusta ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 15. avgusta 2016 po večernem molitvenem programu v cerkvi sv. Jakoba, povratek v Slovenijo 16. avgusta v jutranjih urah. Dodatne informacije in prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 21. do 26. avgusta 2016, duhovne vaje s skupnostjo Totus tuus. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 22. do 25. septembra 2016. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 4.00 zjutraj do Begunj (ob 5.00) in nato po vstopnih postajah, kakor bodo prijave. Mejo prečkamo v Vinici. Povratek v nedeljo zvečer. Duhovno vodstvo. Povabite prijatelje in znance, seznanite jih z lepim romanjem, posebno tisti, ki ste pri Kraljici miru že bili z nami. Prijave: Jurij 041/515-070. Več in sproti na fb.com/odmevizmedzugorja

Od 9. do 11. septembra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 16. do 18. septembra 2016. Odhod iz Ljubljane ob 18.00, vrnitev v nedeljo v poznih popoldanskih urah. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. septembra do 3. oktobra, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 3. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058, Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 6. do 8. oktobra 2016, za praznik Rožnovenske Matere Božje. Odhod z avtobusne postaje Ljubljana ob 18.00, vrnitev 8. oktobra v jutranjih urah. Duhovno vodstvo: g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

Od 6. do 9. oktobra 2016. Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Domžal, Ljubljane. Prijave in informacije: Janez 031/390-490.

Od 7. do 9. oktobra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 9. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.



Od 7. do 10. oktobra 2016. Odhod z avtobusne postaje v Novi Gorici ob 4.45, iz Rožne doline ob 5.00. Povratek 10. oktobra zvečer. Duhovni vodja Darko. Prijave in informacije: Darko 0039-0481-32121 ali 0039-370-3201305 ali 051/893-654, Ana 05/302-25-03, g. Jože Markuža 0039-040-229166 ali 0039 348 7145526. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene.

Od 14. do 16. oktobra 2016. Odhod iz Ljubljane ob 18.00, vrnitev v nedeljo v poznih popoldanskih urah. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

OBVESTILO

Ker se pri plačevanju položnic pojavljajo težave, ponovno objavljamo **VZOREC** za izpolnjevanje. Naj poudarimo, da je številka, ki jo morate napisati v rubriko Referenca, tista, ki jo vidite napisano na lističu z naslovom, ko prejmete revijo. To je **VAŠA OSEBNA ŠTEVILKA** (rdeče označeno na priloženi sliki). Po njej lahko natančno ugotovimo, kdo je poslal dar za revijo, in to tudi ustrezno zabeležimo. Lepo prosimo, da to pri izpolnjevanju položnic upoštevate; nam s tem date natančen podatek, sebi pa morda prihranite tudi kakšno slabo voljo ali negotovost. Hvala za vaše razumevanje in podporo.

Uredništvo

VZOREC

Ime in priimek: JANEZ NOVAK
Ulica Mira 25, 1000 LJUBLJANA

Referenca: SI 00 125-16

Društvo prijateljev Medžugorja - Mir
Černetova ulica 20, 1000 LJUBLJANA

Vaša številka: 125. Janez Novak
Ulica Mira 25
1000 LJUBLJANA



VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa je sveta maša. Naslednji shodi bodo: 7. avgusta, na 19. nedeljo med letom, 4. septembra, na 23. nedeljo med letom, in 2. oktobra, na 27. nedeljo med letom
ZARADI PREMAJHNEGA ZANIMANJA ROMARSKI AVTOBUS NA ZASAVSKO SVETO GORO NE VOZI VEČ.
Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

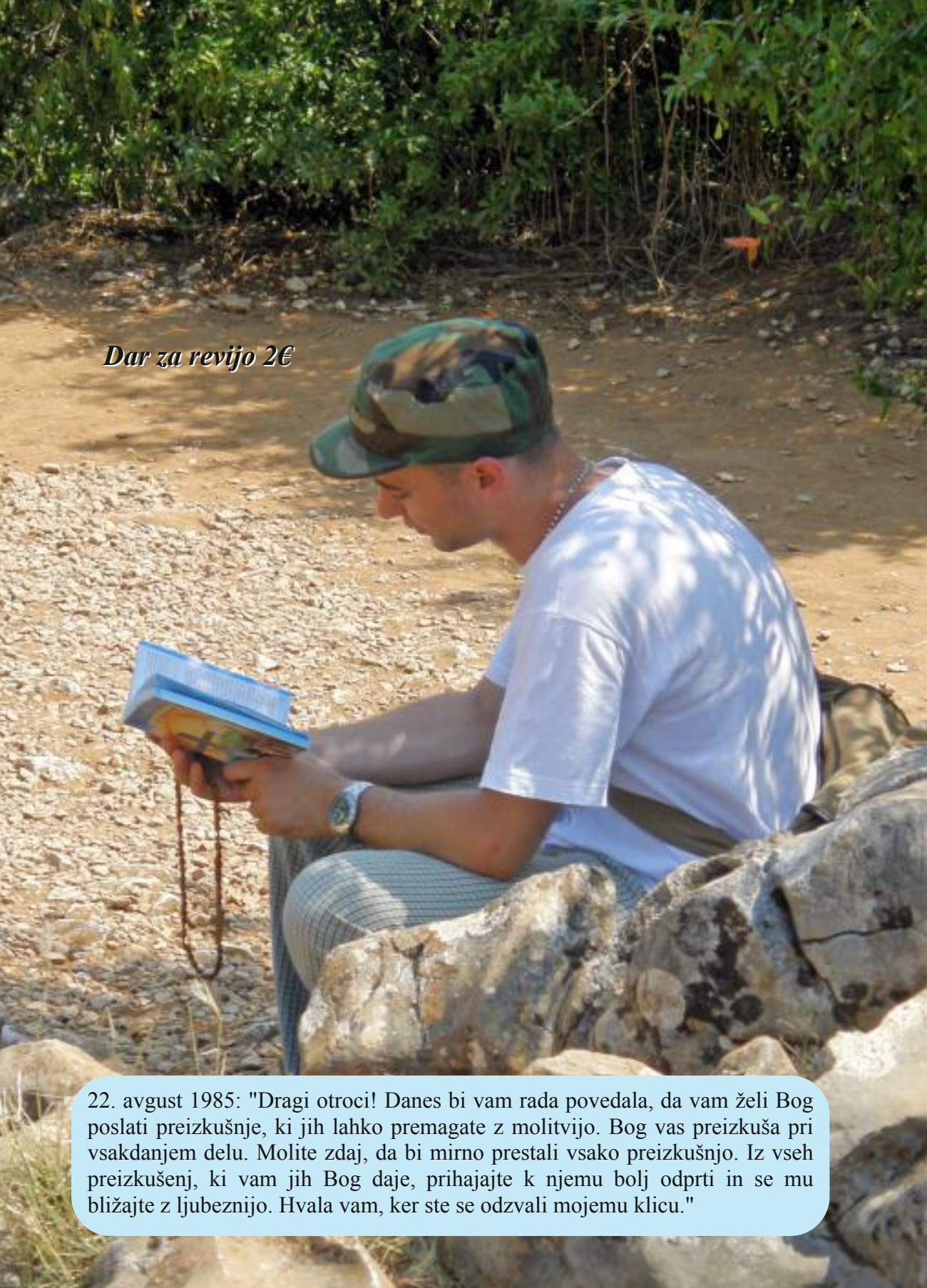
Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Julij-avgust 2016

47

A man wearing a camouflage baseball cap and a white t-shirt is sitting on a large, light-colored rock. He is looking down at a small book he is holding in his hands. A string of brown beads, likely a rosary, hangs from the book. The background shows a dirt path and dense green foliage.

Dar za revijo 2€

22. avgust 1985: "Dragi otroci! Danes bi vam rada povedala, da vam želi Bog poslati preizkušnje, ki jih lahko premagate z molitvijo. Bog vas preizkuša pri vsakdanjem delu. Molite zdaj, da bi mirno prestali vsako preizkušnjo. Iz vseh preizkušenj, ki vam jih Bog daje, prihajajte k njemu bolj odprti in se mu bližajte z ljubeznijo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."